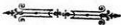

κι' ὕπερ χειραφετήσεως μελλούσης και ταχείας
κάθε Μαρκελφας πηδηκτής και κάθε καρακάας,
κι' ὕπερ παντός προαόπαντος ἀδιον τιμῆν
στης δόξης τῶ Βασιλείον... ἔλεῖστρον... ἀμην.

Φασούλης και Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. — Πόλεμος, βρή Περικλέτο, πόλεμος, μωρή παιδιά,
σκιωθήτε πάλιν ὄλοι
και φορέστε τὸ φακίολι

γιὰ νὰ ἔχητε πῶς ἡ Θῆβα πολεμῖ τὴν Λεβαθειά.
Ἡ διαίρεσις τοῦ κράτους τοῦς Ρωμηούς ἄς διαίρεση,
κι' ὁ καθεὶς μὲ τὰ σωστά του
τὰ παρθένα τάρματά του
θρηϊώδης ἄς φορήσῃ.

Ἄς γυρίσουνε τὰ χρόνια τῆς Ἑλλάδος τὰ παλιὰ,
νὰ διαίρεθῃ και τώρα,
κι' ὅπως τότε κάθε χώρα
νῆχθι τοῦς ὀικούς τῆς νόμου, τὸν ὀικὸ τῆς Βασιλιῆς,
νὰ σὺνορα ὀικὰ του κάθε τόπος νὰ χαράξῃ,
πόλις πόλιν, κόμην κόμην, ὄμιος ὄμιον νὰ σπαράξῃ,
κι' ἄλλος νόμος ἐδῶ πέρα, κι' ἄλλος νόμος παρεκεί,
γιὰ σὰς, χρόνοι κλασικοί.

Ἴτε, παῖδες, ἴστον ἀγῶνα,
πόλεμος νὰ πάη γόνα,
κάθε πούρος πολεμάρχος αἶμα σήμερον ποθεῖ,
κι' ὄσον ἐξῶ δὲν ἐγυθῆ μέσα τώρα νὰ χυθῇ,
νὰ μυρίσωμε μαπαροῦτι,
νὰ δουλιῆ τσεφεκίδι,
ἐγὼ πάω ἴστον Δαούτη
και σὺ τράβα ἴστον Μπουριῶν.

Πόλεμος, βρή Περικλέτο, ὄδες τοῦ κάστρου τὰ κλειδιά,
ἐγὼ πάω γιὰ τὴν Θῆβα, τράβα σὺ ἴστη Λεβαθειά,
νὰ μὴν εἰσαι Περικλῆς,
πόλεμος ν' ἀνάβῃ φρίκη,
ἐγὼ νὰμ' Ἐτεοκλῆς
και σὺ νὰσαι Πολωνείκης.

Φέρετέ μου τὸ τσεφάκι, δώστε μευ τὰ φυσεκλήκι,
κι' εἰντε ντὲ κουβαρνατλήκια.
Ἔως πότε μόνο Τούρκους θὰ βαρούμε ἴστα γερά;
καιρός εἶναι νὰ σφαγῶμε κι' ἐδῶ μέσα μιά φορὰ.
Πόλεμος και μεταξὺ μας, πόλεμος σπαρτακτικός
κι' Ἑλληνο-Ἑλληνικός.

Ἵπισω ἴπισω,
θὰ κτυπήσω.
Ποῖς στυλόνεται ἴμπροστά;
ποῖς τὸν Ἑλληνα βαστά,
ποῦ και πάντοτε και τώρα τὸν προστάζει λαῦρος φύσις
δὲν συντρέβῃ και νὰ θραυῆ τὰ δεσμὰ και τὰς ἀλλοσιες;

Ἰσώθησαν τὰ φέμματα
αἶμα και τρίξουν αἶματα,
μόνον μ' αἶμα τόση εἶδα θὰ μὰς ὄβση φλογερὰ
κι' ὄχι μὲ τῆς Στυμφαλιῆς τὰ περισήμα νερά.

Δώστε μου τὸ γκαταγάνι, τὸν σουγιά μου τὸν παλιό,
γιὰ νὰ γίνῃ μακλειό.

Γερά σου, Θῆβα ἴπαινεμένη, γερά σου, Θῆβα τῶν Πινδάρων,
ὑπὲρ σου πρῶτσου στήθους ἐναντίον τῶν βαρβάρων,
και τὴν πόλιν βομβαρδίζω του Μπουριῶν του κλεινοῦ
ὄπως τὸ Καραμπουροῦ.

Γερά σου, Θῆβα, πῶ Λαῖων μεγαλιῆ καλαῖδες,
ἐδρα σὺ νὰ γίνῃς πρέπει, κτύπησε τοῦς Λεβαθεῖς,
και πόλεμα και πόλεμα
νὰ χυθῇ βαρβάρων αἶμα.

Π. — Σκάσε, σύμμαχε Θηβαῖε, σκάσε, ἔξλινη μαίμου,
ποῦ τὰς Θῆβας ὄθιλις τώρα μόνῃν ἐδρα του νομοῦ.
Ἄχ ἡ Θῆβα δὲν θὰ γίνῃ... γερά σου, Λεβαθεῖα μου, ζήτω,
μόνην ἐδρα σὲ κηρύττω.

Ἴτε, Λεβαθεῖε, πρὸς μάχην, κι' ἄς ἔχουν σκαλίγγων ἴχοι,
τῶν Θηβῶν τῶν ἑπταπόλιων καταρριψάτε τὰ τεῖχη,
διασπαίρατε τὸν τρόμον δεξιὰ κι' ἀριστερά,
βομβαρδισάτε τὰ πάντα, ρίψατ' ἔνοσφαιρα πυρὰ,
ἴτε, Μοίραρχοι ναυμάχων, ἴτε, Μέραρχοι στρατῶν,
και ἴστον πόλεμον αὐτόν,
μὰρς ἐμπρός, πεζοὶ φαντάροι, κανονιέρηδες, ἴππαις,
εὐζωνάκια, πυροσβέσται, μὲ ρομφαίαν ἀστραπή.

Πάντα σύμμαχων Θηβαῖον εἰς ἀγῶνα προκαλῶ
και τὸν ρίγγω νὰ μὲ φάει,
γερά σου, Λεβαθεῖα, ποῦ βγάξῃς τὸ μπαμπάκι τὸ καλό,
τὸν Μπουριῶν και τὸν Λάππα.

Φ. — Σκάσε σκάσε, Περικλέτο, πῶσαι με τὴν Λεβαθεῖα,
και μὴ βγάξῃς ταμουσαῖ.
Εἰς τῆς μάχης τὸ πῶσον σὲ προμῖνον... συμφορὰ σου! ...
θὰ σὲ κόψω, θὰ σὲ σπάζω, και θὰ χῆσω τὰντερά σου.

Κύττα, μάχη συκροτεῖται, κι' ὁ Μπουριῶνς ἀπηνῶς
πτέρυγι λευκῆ γίνος ἐπελαθῆνι στεγανός,
κι' ὁ Κουκολιῆς τῆς Θῆβας, ποῦ πόλεμου μένος κρύπτει,
πῶρ καλτὸν εἰς τοῦτον ρίπτει,
κεραυνοῦν τὸν Μπουριῶν ὡς ὁ Ζεὺς τὸν Καπαεῖα...
χαιρς, γενεὰ γενναία.

Νὰ κι' ὁ Λάππας ἴστον καυγᾶ
ὄσπερ γίγας ὄμοθεῖς,
πλῆν κι' ἐκεῖνος ἐπὶ γᾶ
ἐπισε τανταλωθεῖς.

Τοῦτα ποῦ σοῦ λέγω τώρα, πολεμάρχε Περικλῆ,
θὰ τὰ βρῆς ἴστον Ἀντιγόνῃ του προγόνου Σοφοκλῆ.
Ἐξεκούσαναν ταυτὰ μας διαρκῶν πόλεμον βρόντοι,
πόλεμοι με Νταλιγγάνην, πόλεμοι και με τὸν Κόντη,
πόλεμοι με τὴν Κερδῶνα, πόλεμοι με τὴν ἐλιθᾶ,
αἶμα πλῆον δὲν θὰ μείνῃ ἴστον Ρωμαϊκὸν σταλιά.
Πάω τώρα ἴστοῦς Θηβαίους...

Π. — Μὰρς κι' ἐγὼ ἴστοῦς Λεβαθεῖς.
Φ. — Ἰστά πεδία του πόλεμου, Περικλέτο, θὰ με ὄρη.
Πρόσμενέ με, ὄδλια Θῆβα...

Π. — Πρόσμενέ με, Λεβαθεῖα,
μὰ πρὶν φύγω νὰ ὄρὸ φάπαις, νὰ κι' αὐτὴ τὴν καρυδιά.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα και ρυθμὸς,
ἴστον Πινκαυτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.